

Podle § 268 c. ř. s. jest soudce vázán obsahem právoplatného odsuzujícího nálezu trestního soudu. Z trestních spisů vzal soud za prokázáno, že Jan K. byl právoplatným rozsudkem ze dne 26. února 1929 odsouzen pro přestupek neopatrné jízdy podle § 431 tr. zák. Podle výroku byl výslovně odsouzen pro neopatrnou jízdu, takže ho trestní soud neodsoudil pro všeobecné ohrožení, nýbrž pro konkrétní jednání, a z celého trestního spisu jde bezpochybně na jevo, že při tom šlo o úraz, o nějž tu jde. Otázka zavinění Jana K-a jest tudíž pro civilního soudce závazně prokázána. O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalovaného potud, že uznal žalobní nárok po právu jen polovicí. V otázce, o níž tu jde, uvedl v d ů v o d e c h: Návoru odvolatele jest přisvědčiti v tom, že ustanovení § 268 c. ř. s. tu nemůže přijíti v úvahu, poněvadž schází trestní rozsudek, uvádějící přesně trestní skutkovou podstatu. Trestní věc byla ukončena rozsudečným záznamem, z něhož však nelze dále seznati, kterou skutkovou podstatu vzal trestní soudce jednotlivě za prokázanou. Udání v záznamu, že obžalovaný K. byl odsouzen pro přestupek podle § 431 tr. zák., a to pro neopatrnou jízdu, jest příliš neurčité, než aby bylo lze z toho seznati, v čem vlastně neopatrná jízda kočího záležela. Byloť mu kladeno za vinu v trestním řízení: že jel na nesprávné straně silnice, že spal, že se příliš pozdě vyhýbal atd., krátce byly uvedeny v oznámení různé skutkové podstaty, kteréž by snad zakládaly zavinění K-a ve smyslu cit. zákonného ustanovení. Pro civilní spor však jde o to, by s veškerou určitostí bylo zjištěno, v čemž jest jednotlivě zavinění kočího a zejména, zdali jest příčinná souvislost mezi tímto zaviněním a škodou žalobce. V tomto ohledu, hlavně co se týče poslední okolnosti, nedává trestní spis žádné vysvětlení. Z toho vyplývá, že otázku zavinění tu nelze odbýti pouhým poukazem na ustanovení § 268 c. ř. s., nýbrž že naopak tuto otázku bylo samostatně řešiti procesním soudem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, poukázav v otázce, o níž tu jde, k důvodům odvolacího soudu.

Čís. 11292.

Dvorský dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. se nevztahuje na zabavení dlužníkovu nároku na vrácení zálohy složené jím u soudu pro účastníky konkursního řízení.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1931, R II 282/31.)

K zajištění peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením dlužníkovu nároku na vrácení zálohy 10.000 Kč, již dlužník složil v konkursní věci u krajského soudu v M. S o u d p r v é s t o l i c e exekuci povolil, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Dlužník složil z příkazu soudu 10.000 Kč podle § 73, druhý odstavec konk. ř. jako zálohu na náklady konkursního řízení, jehož zahájení o jmění firmy L. navrhuje. Složené peníze slouží tedy především ke krytí výloh konkursního řízení. Vymáhající strana mohla

by snad navrhovati zabavení zbytku zálohy, který vybývá po krytí hotových výloh a poplatků konkursu a na jehož vrácení by měl složitel pak nárok. Zabavení tohoto zbytku však vymáhající strana nenavrhlá. Nehledíc k tomu nebylo by toto zabavení toho času ani přípustné, ježto jde o pohledávku povinného dosud nelikvidní a po právu neexistující (dvorní dekret ze dne 21. září 1838, čís. 291 sb. z. s., čl. IX čís. 5 uv. z. k ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud uvádí jako důvod zamítnutí návrhu na povolení exekuce, že pohledávka, která má být zabavena, není likvidní, a odvolává se na dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838 čís. 291 sb. z. s. Tento důvod však neobstojí, neboť v souzeném případě nejde vůbec o placení pohledávky z veřejné pokladny, nýbrž o zabavení nároku povinného na vrácení zálohy složené jím pro účastníky konkursního řízení. Toto vydání (vrácení) jest závislé na tom, zda útraty konkursního řízení nevyčerpají celou složenou zálohu. Není tedy dosud jisto, v jaké částce bude záloha povinnému vrácena, avšak nárok na její případné vrácení jest již po právu. Okolnost, že jde o pohledávku podmíněnou a časem určenou, nemůže býti vedení exekuce na tuto pohledávku na závalu, aniž okolnost, že pohledávka jest dosud co do své výše neurčitá, jen když jest v návrhu přesně označeno, o kterou pohledávku jde.

Čís. 11293.

Na základě opoziční žaloby (§ 35 ex. ř.) lze povolit i odklad exekuce povolené teprve po podání opoziční žaloby, jde-li o exekuci na základě téhož exekučního titulu k vydobytí téhož nároku, proti němuž byly podány námitky opoziční žalobou.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1931, R II 325/31.)

Dlužník podal dne 29. ledna 1931 pod C III 1/31 podle § 35 ex. ř. námitky proti nároku na zaplacení 63.023 Kč s přísl. z rozsudku ze dne 20. ledna 1930, pro nějž bylo povoleno již několik exekucí, tvrdě, že nárok ten zanikl započtením, a navrhl rozsudek, že se vyhovuje jeho námitce, že nárok vymáhající věřitelky byl zrušen započtením, a dále navrhl povolení odkladu exekucí v žalobě uvedených značkami exekučních spisů. Odklad exekucí byl právoplatně povolen proti složení jistoty. V týž den, 29. ledna 1931, kdy došla k soudu opoziční žaloba, došel k soudu návrh vymáhajícího věřitele na povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitosti dlužníkovy na základě téhož exekučního titulu k vydobytí téže pohledávky, téhož nároku, proti němuž byly podány námitky žalobou podle § 35 ex. ř. Exekuce byla povolena, dlužníkův návrh na povolení odkladu i této exekuce byl však usnesením ze dne 18. dubna 1931 zamítnut s odůvodněním, že není zákonem odůvodněn. Do tohoto usnesení podal dlužník rekurs, jemuž r e k u r s n í s o u d vyhověl a povolil odklad exekuce do pravoplatného rozhodnutí o žalobě C III 1/31 s podmínkou,